

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗ਼ੈਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨੈਚੁਰਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ, ਘਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੇਹ ਭਾਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਲੈ ਜਾਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਮਰਨਾ। ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਉੱਥੇ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਘੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਸਭ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੰਡੀਪੈਂਡੈਂਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁਣ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੈਚੁਰਲ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਉੱਥੇ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੱਠਯੋਗ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਗ਼ੈਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ। ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੈਦਲ ਸੈਰ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਹੁਣ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨੈਚੁਰਲ ਚੱਲਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ। ਫੇਰ ਥੋੜਾ - ਥੋੜਾ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੁਣ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਹੁਣ ਚਾਰਜ ਕਰਨੀ ਹੈ ਫੇਰ ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸ - ਚਾਰਜ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ! ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਉਤਰਨ ਅਤੇ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੇਟਰ ਜਦੋਂ ਚਲੇਗੀ ਫੇਰ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੇਟਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬੈਟਰੀ ਥੋੜੀ ਚਾਲੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਟਰ ਜਦੋਂ ਚਲੇ ਤੱਦ ਬੈਟਰੀ ਚਾਲੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਟਰ ਵਿੱਚ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਥੋੜੀ ਬੈਟਰੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਫਾਦਰ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੈਟਰੀ ਕਿਵੇਂ ਚਾਰਜ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਨਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਸਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਬੈਟਰੀ ਚਾਰਜ ਕਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਵਕਤ ਸਭ ਰੱਬ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਹੜ ਆਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਜੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਰੱਬ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰੱਬ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ, ਧਨ - ਦੋਲਤ ਹੀ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ " ਹੇ ਭਗਵਾਨ " ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ। ਭਗਵਾਨ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦਾ ਉਲਟਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੁਲਟਾ ਗਿਆਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਠੇਕਰਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸੂਦਰਾਂ ਦਾ ਦਿਨ, ਸੂਦਰਾਂ ਦੀ ਰਾਤ। ਇਹ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਦਿਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਦਿਨ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਰਾਤ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ - ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕੱਛ - ਮੱਛ ਅਤੇ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਪਰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਜੋ

ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਫੇਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਰਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਉਪਰ ਜਾਣਾ ਮਤਲਬ ਮਰਨਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ। ਮਰਨਾ ਕੌਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਲਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਘਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਦਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਅਮਰਲੋਕ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਜਾਈਏ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਘਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜਾ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ ਘਰ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਕੇ ਘਰ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਕੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਚੋਲਾ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਅਣਗਿਣਤ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਧਰਮ - ਕਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਤੱਦ ਹੀ ਤਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੇ ਹੀ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਦਾ ਬਾਪ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹੇਗਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕਾਲੇਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਹਨ। ਦੋਨੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦਾ ਕਾਲੇਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸਾਡੇ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਖੋਲੀ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਅਡਾਪਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੂਰੂ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਜੋ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਗੂਰੂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਵੇਖੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁਗ ਜਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਬੈਟਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੇਟਰ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਟਰ ਖੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪੈਟ੍ਰੋਲ ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕਦਮ ਬੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਸ ਦੀ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਏ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਤੀ ਕਦੀ ਬੁੱਝਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡਰਨ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਲ ਕੇ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਫੇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਮੁਰਦੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦੀ ਹੈ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਿੱਟੀ ਤਾਂ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੈ। ਪਾਰਸੀ ਲੋਕ ਖੂਹ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪੰਛੀ ਮਾਸ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਹੱਡੀਆਂ ਜਾਕੇ ਥੱਲੇ ਡਿਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਫੇਰ ਵੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣ ਅਤੇ ਮਰਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹੀ ਵਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸ਼ਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਖੁਦ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤਿ ਹੋ ਜਾਏ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੱਡੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਆਦਿ ਦੇ ਚਿੱਤਰ

ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ 8 ਭੁਜਾਵਾਂ, 100 ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਉਹ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਇਨੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ 10 ਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਮਪਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਉਹ ਵੀ ਕਦੇ ਦੀ? ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ, ਉਹ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਕਿਸਦੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹੋ? ਇੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਮਾਂ, ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ। ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨਵਾਚ ਤਾਂ ਰਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਾਓ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਇਨ੍ਹੀ ਛੋਟੀ - ਜਿਹੀ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ! ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾ ਲਾਈਟ ਦਾ, ਨਾ ਰਤਨ ਜੜਤ ਤਾਜ ਹੈ। ਦੇਨੋਂ ਤਾਜ ਲੈਣ ਲਈ ਫੇਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰ੍ਹਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੋਂ ਕਦੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ - ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿਉਂ? ਇਹ ਲੱਛਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਸਭ ਇੱਕ ਹੀ ਗੱਲ ਬੋਲਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਸਭ ਤਾਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ, ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਥਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ, ਬੋਲੇ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਾਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ ਹੀ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਬ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਰਬ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਟਰਫਿਅਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੱਪੜੇ ਤੋਂ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਜਿਊਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨੇ ਹਨ। ।

2. ਡਬਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲਕਸ਼ ਹੈ, ਸੁਭ ਬੋਲ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਸਬੂਤ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦਾ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਹਾਂ ਇਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਆਪੇ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾ ਜਲਦੀ - ਜਲਦੀ ਬਣੇਗੀ, ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਲ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੁਣ ਚਲੇਗਾ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੰਨੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੇ ਜੇ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰੋ ਤੱਦ ਪ੍ਰਤਕਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਵਿਯਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਮਿਲਣ ਮਨਾਓ ਤਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ।

*****